

Resposta a una carta

Sr. Director:

Sóc una persona que respecto la opinió que cadascú té de la política, la religió, etc. Encara que moltes vegades no estigui d'acord amb les idees que rebo de diferents persones. Però avui, no em puc d'estar de contestar la carta que el senyor Antonio Bellart fa a la senyora Carmen Alcalde i que va ser publicada en la secció *Correu* d'aquest diari el dia 15 d'abril.

Tota la carta del senyor Bellart és per defensar el franquisme i comença dient-li a la senyora Alcalde que no té ni idea d'història, ja que, en la carta que va publicar i que jo no he llegit de l'esmentada senyora devia comentar les trobades que varen tenir Franco, Hitler i Mussolini. Bellart assegura que "mai hi va haver cap trobada de Franco, Hitler i Mussolini i que sí que hi va haver una trobada entre Franco i Hitler que es va celebrar a Hendaia" (cito textualment).

Doncs miri, senyor Bellart, crec que el que poca cosa sap de la història i gairebé res de les trobades es vostè. Franco i Hitler es varen trobar a Hendaia el 23 d'octubre de 1940, com vostè diu, però sàpiga que Franco i Mussolini es varen trobar a Bordighera (nord d'Itàlia) el 12 de febrer de 1941. El viatge fou secret i Franco va acudir a la cita amb Mussolini travessant amb tren la França de Vichy. Mussolini va tornar a dir a Franco l'interès que tenien Alemanya i Itàlia que Espanya entrés a la guerra juntament amb les potències de l'Eix. Franco va mantenir les mateixes tesis que amb l'entrevista amb Hitler a Hendaia: per entrar Espanya a la guerra, necessitava subministrament de blat i gasolina, així com la revisió de les concessions territorials d'Espanya al nord d'Àfrica i Gibraltar.

Quan diu vostè en la seva carta que l'únic que en va treure Hitler va ser el suport d'una divisió de soldats espanyols sí que és cert, però la realitat és que Franco sí que volia entrar en la guerra.

Tampoc puc entendre que en la seva carta parli que si Franco hagués perdut la guerra civil, els que haguessin manat, Carrillo, La Pasionaria, haurien fet les seves "purgues". Si Franco no hagués fet un cop d'estat contra el govern legítim de la República, ni Carrillo ni la Pasionaria eren ministres, per tant, el govern hagués anat tirant en un clima de normalitat. Van ser els partits de dretes, amb bona part de l'exèrcit espanyol i els caps de l'Església que van anant enverinant el clima de convivència fins a desembocar en una guerra civil que va causar milers de morts i molts, molts anys de repressió per part del franquisme. També és cert que en un clima com es vivia en aquells moments a

LA CARTA DEL DIA

En defensa de la formació professional

SR. DIRECTOR:

Està a punt de sortir la primera promoció de titulats superiors en eficiència energètica de l'Institut Guindàvols i el Govern acaba d'aprovar el decret per a la certificació energètica en edificació. El decret encara deixa pendent d'un acord entre el ministeri d'Indústria i el de Foment la competència professional que hauran de tenir els tècnics que subscriuguin aquests certificats.

A l'Institut formem els alumnes per fer aquests certificats, per això el cicle es diu com es diu. I ara hem de saber que col·lectius professionals, arquitectes, aparelladors i enginyers, que fa quatre dies ni s'hi haurien posat, afectats per la crisi competeixen per aquest pastís, fins i tot proposant que els titulats de FP actuïn només com a ajudants tècnics.

Tots entenem la crisi, però per favor, com es pot ser així? Qui tingui la formació suficient, que tingui la competència. Així de senzill.

GERARD RAÏCHS I SALA. EFICIÈNCIA ENERGÈTICA. INSTITUT GUINDÀVOLS

Està clar que no ens volen a la mateixa taula; primer mengen els senyors i després, si en sobra, que mengin els criats...

S'ha dit reiteradament per part de tots els estaments que en aquest país s'ha de potenciar la formació professional per tirar endavant l'economia, que hi ha un dèficit de titulats... I aquests atacs a l'autoestima, què?

Ara no podem acceptar que es pensi en els titulats de FP només com a ajudants tècnics, a fer la feina i a signar els altres. Tampoc que altres es puguin valdre dels seus col·legis professionals per pressionar el govern. Per favor, defensar els seus interessos, i qui defensa els nostres? Esperem que el govern defensi els interessos de tots! Aquest govern que ha posat una taxa de matrícula als estudiants dels cicles superiors, potser és raonable, però també ha de correspondre actuar en conseqüència.

Espero que entre tots trobem una solució beneficiosa per a tots, moltes gràcies!

Espanya, en el bàndol republicà, de disbarats, d'assassinats, de venjances se'n varen cometre. Però com ho han pagat els que varen perdre la guerra.

Encara hi ha fosses comunes per desenterrar i gent republicana enterrada al Valle de los Caídos, per no esmentar la infinitat de gent que va haver d'exiliar-se d'Espanya, i les vexacions i penúries que van suportar els que es varen quedar. No, senyor Bellart, en cap país democràtic s'acceptaria la defensa com la que fa vostè d'un dictador feixista.

JOAQUIM NOGUÉS ALECH

Alícia, fes-te gran

Sra. Sánchez-Camacho:

Ets sens dubte una dona d'empena, valenta i decidida. Mediàtica, t'has passat gairebé dos anys "tocant cuixa" amb el president Mas, com per demostrar als teus que el tenies al palmell

de la mà, sempre buscant la foto. Després de les eleccions del 25-N, això canvia, ara tens has de petonejar Madrid, aquí s'ha acabat.

Els teus s'hi presten, ets el seu referent, però comencen els errors de *bulto*, guardaespalles espanyol, entrevistes per fer mal, silencis de tres anys, protagonisme del company, més aviat semblen *pinxos* que homes de seny que haurien d'ésser els polítics. Ara et poses de peus a la galleda amb la immersió lingüística.

Catalunya terra d'acollida, com sempre, no pot tenir *xarnegos*, sinó docents i ensenyants com l'Aina Moll, Maria Rúbies, Mercè Agustí i tants d'altres. Com deia el president Pujol, és català qui viu i treballa a Catalunya i vol ser-ho.

Fa anys es va fer una campanya institucional del mil·lenni de Catalunya. Quan els operaris arribaren al Sobirà per col·locar les empostissades, en

trobaren unes que deien: "Els Pallaresos ja hi erem". I era cert, ells ja hi eren des de feia temps.

Es per això que m'atreveixo a fer-te aquesta reflexió: un dia deixa la contaminació de la costa i puja al Pallars Sobirà, pots triar Rialp, Sort, Llavorsí, Escaló, Tírvia, Esterri... no et cal escorta, som de gent de pau. Sopa bé, passeja al vespre pel poble que hagi triat. Sentiràs bramar el riu i dormiràs bé.

L'endemà, lleva't tard, esmorza bé. Agafa el cotxe i puja per qualsevol carretera, atura't a qualsevol indret, seu a la riba de la carretera, de cara a una vall verda, segons els experts, podràs comptar fins dinou tonalitats de verds, tant a primavera com a la tardor, aguanta una bona estona, aviat sentiràs com aquella massa forestal va avançant cap a tu, entrant pels porus de la cara i la resta del cos, fins a engolir-te dins la massa verda, donant-te un benestar incommensurable, sentiràs coses increïbles,

sensacions extraordinàries, entendràs moltes coses. T'hauràs fet gran i assolit la maduresa.

Ben cordialment,

JORDI MARIMON I SARRA

José Luis Paricio deixa Cadena Dial

Sr. Director:

L'11 d'abril vaig deixar la direcció de Cadena Dial Binéfar. En aquesta casa he compartit els últims vint anys. Només tinc paraules d'agraïment als responsables de Radio Zaragoza, de Prisa Radio, on tinc un bon grapat d'amics.

La ràdio és una part essencial de la meua vida. He viscut de primera mà la creació de Radio Borina, he participat a Radio Binéfar i he participat des que va néixer a Cadena Dial Binéfar.

No m'allunyo de Binéfar, aquí tinc la meua vida, els meus amics i família, segueixo a la casa on visc des dels 17 anys, *Diario del Altoaragón*, i el meu desig és continuar vinculat a aquest territori, sempre amb la informació i la proximitat. Vull agrair el suport i l'afecte que he rebut dels meus veïns, els oients, de tota la zona.

La ràdio és proximitat, informació i la informació de caràcter local i comarcal és una vocació. Deia un pioner del periodisme esportiu d'aquest país que els que ens dediquem a la informació "som contadors de coses".

La nostra missió i desig és buscar sempre un atansament a l'objectivitat, i sobretot, defensar amb contundència els ciutadans, els seus desitjos, drets i anhels, que formen part del treball de qualsevol periodista.

Volia, a través d'aquest escrit, agrair als companys de professió, a la família, amics i als meus veïns el vostre suport.

Gràcies per poder compartir aquests anys a Cadena Dial. Ens seguirem veient, escoltant i llegint ben aviat.

Un petó.

JOSÉ LUIS PARICIO

LA FOTO DEL LECTOR

ENRIC RODRÍGUEZ. LLEIDA

Un exemple d'optimisme i superació

"Si mirem a terra, no sempre tenim sorpreses desagradables", comenta el nostre lector. "Aquesta rosella, símbol de la primavera, ens transmet un missatge d'optimisme, superació i supervivència. Prenguem nota del seu exemple", afegeix.

ENQUESTA

PREGUNTA:

Creieu que l'IBI de Lleida hauria de baixar?

 Sí No NsVoteu i deixeu comentaris a www.segre.com